

אנחנו... עלי-הצבר!

הכנוי הזה שצלצל זה חדירה באזני ילדינו
 זוארץ צלצל בטון של גנאי, של בטול, של בוז, של
 רחמים — צריך שיעבור ויבטל מן העולם.
 העולים ארצה מן הגולה — ויהי זה מפולגיה,
 מהונגריה או מאמריקה — חייבים לידע כי החומר
 הראשון הקים וההוסס בשטח ארץ ישראל הוא
 חומר ילידי הארץ, הוא חומר „עלי הצבר“.
 כשצרפתי אומר לך : „כן... פלוני הוא צר-
 פתי... אולם נולד מחוץ לצרפת... אני הנני
 צרפתי במאה אחו... בצרפת נולדתי!“ כשהוא
 אומר לך זאת פניו מאירים בנאווה, מי שנולד
 במולדת נושא בנידיו ובעורקיו רנבי אדמה שנת-
 גבשו, בתוך דמו, ילדי הארץ הם הם המחיים את
 המפעל הגדול והנפלא של עם אהד על
 גבי אדמה אחת.
 בארץ ישראל, אין אנו ילידי הארץ מביטים
 מעולם על זולתנו מנבזה, פלוני שנולד בוארשה,
 אלמוני שיצא לאויר העולם בוינה — כולם כשרים
 וזינם כדיננו. הן כניהם יהיו כבר חוליות בתוך
 המולדת, אולם הם מביטים עלינו מנבזה.
 הם רואים בנו אלימנט ירוד, אלימנט ממדרגת

בחותה, אלימנט צר ומגבל, הפכפך ורודף
 כדים.
 וזאת אין להרשות יען הלך רוח כזה. מכי
 נליה על כל בנינו, הן כלפי פנים והן כלפי חוץ.
 הסטודנט של המכללה בירושלים, הפקיד
 הגליצאי שביפו, הפועל שברמת-גן והנערה השר-
 קדת על ההרצאות שבבית העם בתל-אביב, אל
 תוסיפו לבטל את זה שנולד בירושלים, בפתח-
 תקוה או בצפת, בתנועת יד בוגרת באמרכם :
 — ה... זהו „צברה“!
 תחת בנין המולדת אתם חותרים בעשותכם
 כזאת. לנו, עצמנו, אין אנו מויקים. אנו נוש-
 אים בנאווה, מעבר לנבולות ולרגלים, מסחיר ועד
 לונדון, משטוקהולם ועד ניריורק, את הדרכות
 שלנו המצוינות ברורות כי נולדנו בפלשתינה,
 אנו בני „הקטיגוריה הראשונה“ של האזרחים
 העברים!
 כן... אנחנו ! אנחנו... עלי הצבר !
 מדוע, לעמקו של דבר, עלי הצבר ?
 מדוע דוקא עלי הצבר ?

מדוע לא תפוחי זהב ? ענבים, רמונים ?
 המלעינים עלינו בקשו כנראה לקרוא לנו על
 שם הפרי הכבד, הסתום הזה, הם בקשו לקרוא
 לנו על שם הנדרות הירוקים גדרות עלי הקוצים
 הזרדרים שמסביב לפרדסים ולגנים.
 הם היו סבורים כי יהיה לנו הדבר לעלבון.
 לעלבון ? משום מה ? מדוע זה ?
 להיפך, פרי עלי הצבר הוא טוב, הוא משיב
 את הנפש, והקוצים, הזרדרים ? הנדרות אשר
 מסביב לאדמות ?
 כן, אנו, ילדי הארץ, אנו עלי הצבר, עושים
 רזופותינו וברוחנו נדר הסוככת ומגינה
 על האדמות.
 אכן לא טעו הקוראים לנו בשם הזה, נכון,
 אמת הדבר, אנו אנו עלי הצבר !
 אני זוכר את חמשתה שנערך אשתקד לקבר-
 צת „המכבי“ לאחר נצחונה על הקבוצה האנגלית
 וזכיונה בגביע.
 כשבקשני אז היושב ראש לומר מספר מלים,
 קמתי ואמרתי :
 — מימי לא חייתי גא כל כך להיות יליד
 הארץ כבשעה זו. שני „השערים“ שנתנו לקבר-
 צה שלנו גם את הנצחון וגם את הנביע הכנסו
 שניהם על ידי שנים מילידי הארץ, הואלותה
 שלנו — עלי הצבר כמו שקוראים לנו — עלתה
 היום.

היו שם באותו משתה גם אי אלה
 esprits chagrins כמו שקוראים להם בצר-
 פתית, רוצה לומר, אנשים המכרשים להם תמיד
 לבטל, להפחית, לבקר ולזרוע נעימה של פקפוק.
 האנשים האלה אמרו : „לא נצחנו, אלא החמסין
 נצה!“ זאת אומרת : האנגלים אינם רגילים
 לשחק בחם מחניק, שלנו רגילים — ועל כן
 נצחנו !“
 אני נוטל את הנמוק הזה עצמו ובונה
 דוקא עליו :
 — זה הודות — אני אומר — ל„עלי הצבר“
 שבין המשחקים, הם, שנולדו ונתנבשו בארץ
 רגילים לרוחותיה, ואין עליכם לשכוח שבמלחמות
 עולם מלאו דברים כאלה תפקיד ראשון במעלה,
 אנשי ההרים היו חזקים בתוך הריהם, הרוסים
 נברו על הצרפתים ב-1812 יען הקור לא הפחידם,
 בה בשעה שאנשי נפוליאון לא יכלו לסבול את
 השלגים הנוראים. ואם החמסין נצה ולא משח-
 קינו, אין הברל, „עלי הצבר“ נעשו לחלק מן
 הארץ לחלק מן האבנים, לחלק מן החמסין.
 אין עלינו לבוש, ילידי הארץ, יש לנו כועמים
 לא רק בשדה כדור-הרגל, יש לנו מאורות בכל
 השטחים, יש לנו אישים בכל הנבולות.
 ישראל רוקח -- עלי צבר, צדקיהו הרכבי
 — עלי צבר.
 אהרן ושרה אחרונסון היו עלי צבר, אבשלום

פיונברג היה עלי צבר, אלברט ענתבי גם הוא
 עלי צבר.
 עלי צבר כולם, אברהם אלמאליח, ישעיה
 חרינאל, משח שלוש אחיו אבנר, אביעזר יליו,
 עובד בן-עמי, יוסף קופרמן, יוסף קיורמן, דוד
 תדח, גר סכנס, יוסף עזיאל, ארבעת בני אבר
 לעפיה, י. עבאדי מ. לניאדו ועוד. טובים וישרים
 וזקופים ונכונים אשר אין אני יכול למנות את
 כולם.
 י. בורלא המספר הנאמן של ספרותנו הה-
 דשח — עלי צבר, עלי צבר גם חייס
 ו י ס ו ר י ו ו י נ ב ר נ שהזריה את המת
 ירושלים על כמות ניריורק ומילנה, בצל „המסרור“
 פוליסין „ההמסקאלח“, עלי צבר גם י ה ו ד י
 ס נ ו ח י י, ילד המלאים בן עשר השנים שהכה
 נשדכיט כנורו גם את חפץ גם את אלמו, גם את
 טיבו וחברמן.
 העלינו לחתביש, עלי צבר שכמותנו ?
 העלינו לחתביש בזה צבאנו הגדול שבארץ
 ושפשט לגרצה לארץ, בכל אלה הבנים הזקופים
 החבורים של משפחות ישראל הגדולות, יליו
 סלתיים, רינגליו, איונברג, לובסן, מאירוביטש,
 אהרונסון, פרליו, מכניס, שפירא אברהם, דנון
 ועוד ועוד, משפחות נפלאות שאיני זוכרן ברנע
 זה, כל אלה המשפחות שיצרו כבר שלשלת
 מטודתית עחיא היא המולידה עם השנים הבאות
 את האומה הגדולה !

ואולם יש מתנכרים לאמת קבועה במסמרות
 זו — יש העושים עצמם כלא יודעים, וכלא
 שומעים.
 בחוני „הממשלה“ שלנו היהודית כמובן,
 שוכחים את הדבר הזה. שם עדיף כל מי ישנולד
 באודסה-שלמד בקיוב שקבץ זככי ציגרות בברדיצ'ב
 על-בחר משלנו שנולד לצרתו בשטח שבין ראש-
 פנה לקוסטינה.
 ואולם צריך שהדבר ישתנה, צריך שילידי
 הארץ, בני הארץ יעשו גוף אחד חזק שינן על
 שטם ועל עניניהם.
 צריך שידעו בספירות הגדולות שלנו, כי
 ארץ-ישראל לא תהיה אלא אם יהיו בה ילדי
 ישראל ולא ערב רב של תירים מארבע קצוות
 הכל.
 כל זה צריך שידעו, שידעו ויזכרו.
 ואז יהיה העברי גא להיות עברי כאשר
 הצרפתי והגרמני גאים להיות ילדי המולדת
 שלהם.
 ואל תקראו בבקשה את הדברים האלה כדברי
 הנהלחכות גרידא, יש כאן רצון לפעול דבר מה.
 אתם המאושרים, היושבים במולדת, קטו
 ועשו.
 תוסד נא ההסתדרות הגדולה של ילדי
 הארץ.
 ואיני מתנגד שיהיה הסמל שלה „על י
 צבר“.